

ПРОТОКОЛ

№ 767

гр. Пазарджик, 16.05.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
Сложи за разглеждане докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело № 20225220104077 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 11:00 часа се явиха:

Ищецът С. Г. Б. се явява лично, редовно призован и с адв. В., редовно упълномощен да го представлява, с пълномощно приложено по делото.

Ответникът З. И. Ч., редовно призован се явява лично и с адв. А., редовно упълномощен да го представлява, с пълномощно приложено по делото.

Явява се вещото лице д-р В. Г., редовно призован.

АДВ. В.: Да се даде ход на делото.

АДВ. А.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че не е налице процесуална пречка по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на фактическата страна на спора.

АДВ. В.: Поддържам исковата молба. Във връзка с подадения писмен отговор и направеното възражение за съпричиняване съм взел становище в писмено становище, че не са налице съпричинителски действия от страна на ищеца.

АДВ. А.: Оспорваме исковата молба. Оспорваме и представеното становище. Представил съм писмен отговор, който поддържам в своята цялост, ведно с направените доказателствени искания. Получил съм препис от становището на адв. В.. Считам, че същото е неоснователно. Подробно съм посочил в писмения отговор всички възражения, на които съм се позовал.

СЪДЪТ приканва страните към спогодба.

АДВ. В.: Не можем да постигнем спогодба.

АДВ. А.: Не можем да постигнем спогодба.

Спогодба не се постигна

АДВ. В. Водим двама свидетели – Й. В. М. и Г. Д. Д..

АДВ. А.: Водим един свидетел – Л. К.. Другият ни свидетел има здравословни проблеми. След като изслушаме свидетелите ще взема становище дали се отказваме от него

СЪДЪТ докладва постъпването по делото на АНД № 1928/2021 г. по описа на РС – Пазарджик.

АДВ. В.: Да се приеме.

АДВ. А.: Да се приеме.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:

С подадената искова молба е предявен иск с правно основание чл.45 от ЗЗД – за обезщетение за неимуществени вреди и по чл.86 от ЗЗД.

В подадената искова молба ищецът твърди, че на 12.11.2020г. ответникът му причинил лека телесна повреда, изразяваща се във временно разстройство на здравето - престъпление по чл.130 ал.1 от НК.

Твърди, че първоначално, с решение на РС – Пазарджик по АНД №1928/2021 г. Ч. е признат за виновен в извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.12 от НК. Впоследствие, с присъда на ОС - Пазарджик, по ВАНД № 348/2022 г. ответникът е бил признат за невиновен да е извършил деянието по хулигански подбуди и е бил оправдан. Изрично, в мотивите на въззивната инстанция е отбелязано, че няма съмнение относно авторството на деянието и безспорно е доказано, че телесното ми увреждане е причинено от ответника. Единствено липсата на процесуална възможност съда да постанови присъда по основния състав на чл. 130, ал. 1 от НК, което е престъпление от частен характер, е ангажира съда с оправдаването на Ч. за деянието по първоначално повдигнатото му обвинение. Тъй като е изтекъл срока за предявяване на тъжба от моя страна, а и практически съм лишен от такава процесуална възможност, единствения ред за защита на правата ми е този по чл.45 от ЗЗД.

Твърди се, че ищецът работел като водач на фадрома в „Заводски строежи” гр.Пазарджик. Базата се намирала на Синитевско шосе. В съседство със същата бил разположен цех за дограма, стопанисван от ответника. Твърди се, че на 12.11.2020 г. - четвъртък, както обичайно ищецът изпълнявал служебните си задължения като прекарвал различни строителни материали в базата. Тъй като фадромата е с големи габарити при маневра назад използвал не само огледалата за задно виждане, но и камери. Когато давал на заден ход и на огледалата и на камерата видял на поне четири метра, ако не и повече, спрял л.а. марка „Опел” , управляван от ответника Ч.. Ищецът дал напред и наляво, за да откара товара на мястото, закъдето бил предназначен. След около двадесет минути бил слязъл от машината и стоял изправен близо да нея. При нея дошъл ответника, придружен от началник на ищеца - Л. К., с който били познати от преди. Л. отишъл някъде, а с ищеца останал Ч.. Започнал да му се кара, затова че не е видял автомобила му. Ищецът му

обяснил, че го е забелязал своевременно и че колата му е била на достатъчно голяма разстояние и не е имало никаква опасност за нея или него. Ищецът бил с пъхнати в джобовите ръце. Понеже ответника се приближил плътно до него и ищецът го попитал „Ти какво? Сега ще ме биеш ли?“. Внезапно, без абсолютно никаква причина, Ч. започнал да го удря по лицето. Нанесъл му около 4-5 удара. Ищецът усетил, че му потича кръв. В този момент дотичал Л. К. и го издърпал настрани. Наблизо се намираха и други негови колеги - Г. Василев А. и Й. В. М., които станали очевидци на случилото се. На следващия ден ищецът си извадил Медицинско удостоверение № 48/2020 г., в което подробно са описани нараняванията му - отток и червеникаво кръвонасядане по лява буза, отточни долна и горна устна, цепковидна рана на горната устна с размери 0.8 на 0.8 см., разклатен от първа - втора степен първи горен ляв зъб. Тъй като следващите дни зъба продължил да го боли силно и на практика не можел изобщо да се храни с него, а и челюстта също го боляла при отваряне и дъвчене, на 18.11. отишъл на преглед при специалист - стоматолог хирург д-р В. Г.. Той му обяснил, че няма никакъв начин зъба да бъде запазен и вариантите са два - или да го извади той или да изчака известно време, за да падне сам, като през този период практически няма да може да си служи с него. На 22.02.2021 г. ищецът посетил отново д-р Г.. Той констатирал силна болезненост на първия горен ляво зъб /21 - ви/, като поставил диагноза „остър гноен периодонтит“. Зъбът бил изваден по спешност, поради невъзможност за лечение и възпалението. За последващо лечение му бил изписан антибиотик.

Твърди се, че вследствие на получените телесни увреждания ищецът претърпял неимуществени вреди - нарушаване на телесния интегритет, много силни и дълго продължили във времето болки, стрес, както и срам и унижение от нанесения му побой.

Твърди се, че в хода на досъдебното производство ищецът заплатил адвокатско възнаграждение за повереник в размер на 600 лв., което е видно от приложения договор за правна помощ и претендирам този разход като имуществени вреди.

В резултат на получените телесни увреждания претърпял неимуществени вреди - физически и психически болки и страдания, първите продължили много дълго време, нарушаване на телесния интегритет, стрес, унижение, които ищецът оценява на 8000 лв.

Моли съда, на основание чл.45 от ЗЗД, да осъди ответника да заплати на ищеца обезщетение за причинените му неимуществени вреди, резултат от причинена му от него на 12.11.2020 г. в гр. Пазарджик комплексна лека телесна повреда, изразяваща се в отток и червеникаво кръвонасядане по лява буза, отточни долна и горна устна, цепковидна рана на горната устна с размери 0.8 на 0.8 см., разклатен от първа - втора степен първи горен ляв зъб /21-ви/, ведно със законната лихва, считано от 12.11.2020 г., до пълното изплащане на сумата, както и да заплати на ищеца обезщетение в размер на 600лв. за причинените му имуществени вреди от престъплението.

Претендират се разноси. Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

С определение от 17.01.2023 г. постановено в производството по делото, на основание чл. 232 от ГПК е прекратено производството по делото в

частта относно предявеният иск за обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лв., поради оттеглянето на този иск от страна на ищеца с депозираната по делото молба с вх. №1152/17.01.2023 г. и преди първото по делото съдебно заседание, като производството по делото е продължило по предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди и за лихва върху главницата.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответника, с който предявения иск се оспорва изцяло по основание и размер, като се счита същият за недължим, неоснователен и недопустим. И в условията на алтернативност за допустим, но се прави възражение за съпричиняване, на основание чл. 51, ал. 1 от ЗЗД.

Сочи се, че основният фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД включва наличието на три кумулативни предпоставки: причинена вреда, противоправно поведение, причинна връзка между вредата и противоправното поведение и вина в поведението на причинителя на вредата. На обезщетение подлежат, както имуществените, така и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд, се ползва със задължителна за гражданския съд сила относно авторството, противоправността и вината, в които предели съдът е длъжен да приеме за доказани предпоставките на чл. 45 от ЗЗД.

Сочи се, че престъплението се установява по надлежния ред (по НПК) с влязла в сила присъда, която има задължително действие за гражданския съд (чл. 300 от ГПК). Гражданският съд няма компетентност да установи дали има извършено престъпление, дори когато престъплението е факт от значение за гражданското право, предявено с иска. За гражданския съд е задължително съобразяването с присъдата на наказателния съд и то по въпросите, изрично посочени в чл. 300 от ГПК. Всички останали факти, имащи отношение към гражданските последици от деянието, респ. деликта, следва да бъдат установени с допустими доказателствени средства в рамките на гражданското производство - с оглед на принципа на непосредственост и равенство на страните в процеса. Затова, независимо дали по отношение на едни и същи факти са събирани доказателства в хода на досъдебно, респ. наказателно производство, тези факти подлежат на доказване и в гражданския процес /с изключение на обясненията на страните, дадени в хода на наказателното производство, тъй като същите представляват частен свидетелстващ документ, подписан от страните и удостоверяващ неизгодни за тях обстоятелства /.

Моли се съдът да има предвид всички онези свидетелски показания, подписани лично от свидетелите - очевидци в досъдебната фаза на процеса и свидетелските показания, дадени пред съда пред първоинстанционното разглеждане на делото, а именно: Районен съд Пазарджик, XIII наказателен състав (това са свидетелите С. Б., Л. К., В. Г., Й. М., Г. А. и М. К.).

Твърди се, че наличието на влязла в сила оправдателна присъда, в която задължителен реквизит е въпросът дали инкриминираното деяние съставлява престъпление (чл. 301, ал. 1, т. 2 от НПК), не изключва възможността

гражданският съд да разглежда дали деянието не е извършено при условия на неизбежна отбрана, тъй като едно от твърденията в отговора ни на исковата молба е, че причинените телесни увреждания са извършени от ответника Ч. при самозащита - заплашван от ищеца Б.. Цитира се буквално казаното от Б. в съдебно заседание от 09.03.2022 год. на стр. 6 от Протокола: „Той започна да ме натиска с неговото ляво рамо, по моето дясно рамо и му казах „ Ти ще ме биеш ли ..., както са ми моите ръце в гащеризона и той се извъртя пред мен и стана за бързо всичко, и започна да ми тече кръв от устата. Това се случи може би половин час след като дадох назад“. От всички присъстващи на инцидента се установява съприкосновението между тях, комуникацията, натисканията с рамената и ръкомахванията с ръце на Б.. Точно в този момент Ч. се е почувствал застрашен като го отблъсква с един единствен удар с ръка срещу Б., за да не го доближава. От този извод следва, че е приложима разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от НК, която изключва обществената опасност на деянието извършено при неизбежна отбрана. Липсата на един от елементите на престъплението по чл. 9, ал. 1 от НК - обществената опасност, обоснова ненаказуемост на дееца (тъй като извършеното деяние няма да съставлява престъпление), а доколкото има оправдателна присъда на ОС Пазарджик, то това означава, че не са налице всички предпоставки за ангажиране на отговорността на Ч..

Сочи се, че в действителност в мотивите си ОС Пазарджик приема друга фактическа обстановка за това, че деянието на процесната дата не може да се квалифицира като „хулиганство“, тъй като счита, че Ч. е действал с пряк умисъл да нанесе телесно увреждане на пострадалия, за което е имал личен мотив, а не с цел да демонстрира явно неуважение към обществото.

В Исковата си молба ищеца Б. сочи, че единствено липсата на процесуална възможност съдът да постанови присъда по основния състав на чл. 130, ал. 1 от НК, което е престъпление от частен характер е, тъй като не е сезиран с такова обвинение. Това не било вярно, тъй като в производството пред първоинстанционния съд делото е разглеждано в присъствието на прокурор, а Б. бил конституиран в процесуалното качество на свидетел и съгласно действащото ни законодателство, той можел да се яви с процесуален представител, който да го съветва и да защитава неговите права и законни интереси.

Съгласно императивната норма на чл. 287, ал. 5 от НПК - Когато на съдебното следствие прокурорът или частният обвинител установи, че престъплението се преследва по тъжба на пострадалия, и наказателното производство е образувано преди изтичане на срока по чл. 81, ал. 3, прокурорът на основание чл. 48 или частният обвинител може да поиска съдът да се произнесе с присъдата и за престъплението, което се преследва по тъжба на пострадалия.

Сочи се, че това, че прокуратурата и Б. не са се възползвали от тази законова възможност не може да се вменява като вина на ответника Чонов, поради което се счита, че е преклудирана възможността за произнасянето по този въпрос от ОС Пазарджик и именно, поради тази причина те не са обсъждали това деяние по чл. 130, ал. 1 от НК, свидетелските показания на очевидците, налице ли е неизбежна отбрана, има ли превишаване пределите на неизбежна отбрана, имало ли е състояние на силно раздразнение,

предизвикано от пострадалия с насилие, с тежка обида, с клевета или с друго противозаконно действие и т.н.

Моли се съдът, поради тези съображения да счете, че в рамките на предявения граждански иск по чл. 45 от ЗЗД, при наличие на влязла в сила оправдателна присъда, ответникът може да се брани с възражение за причиняване на телесните наранявания на ищеца при условията на самозащита или при условията на съпричиняване от страна на ищеца.

В условията на алтернативност, на основание чл. 51, ал. 1 от ЗЗД се прави възражение за съпричиняване, като на основание тази законова разпоредба: Ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали, за което се иска от съда да счете, че съпричиняването на Б. е огромно и е около 80%, т.е. моли се, в този размер съдът да определи исканото обезщетение на ищеца около 20%, т.е. в размер на 1 600,00 лева, като сметете, че основна и главна причина за процесния инцидент е изцяло на ищеца Б..

Моли се съдът да се съобрази с правните доводи и аргументи, изложени в мотивите на ОС Пазарджик по ВАНД № 348/2022 год., а именно: „Между подсъдимия и пострадалия същия ден, на инкриминираната дата, е възникнал конфликт който е довел до проявата, установена във фактическата обстановка. Подсъдимият е възприел движението на заден ход на фадромата, управлявана от Б. като заплаха. В следствие пак от работата на Б. и неговите колеги на плаца е имало разлята бетонова смес, което допълнително е подразнило Ч. (всичко полепва по автомобила и няма изчистване). Не на последно място е и репликата отправена от страна на пострадалия към подсъдимия (малко по-горе цитирах „Ти ще ме биеш ли“)- Всичко това говори за наличието на личен мотив предизвикващ подсъдимия към неправомерното му поведение „. Ами минути преди това е щял да го прегази с фадромата, абсолютно вулгарно и предизвикателно го е натискал с рамото, ръкомахал е срещу него, предизвиквайки го, което ответника е приел като заплаха и за да се защити от Б. го е отблъснал с един единствен удар, за да възпре Б.. След това ответника се е извинил на Б., но той му е казал: „ Ти сега ще ми платиш много пари за болните ми от парадонтоза зъби“. Това обстоятелство абсолютно безспорно беше установено от медицинските документи на ищеца и от комплексната съдебно-медицинска експертиза, приета без възражения от страните по делото, които удостоверяват заболяването на Б., което е 3-та - 4-та степен парадонтоза. Счита се, че поради преекспониране на нещата и представянето на случилото се в друга фактическа обстановка с първоначалната жалба, с първоначално представените медицински документи и т.н. беше повдигнато незаконосъобразно обвинение на ответника Ч. за причиняване на средна телесна повреда по хулигански подбуди и т.н., което всичко разбира се не остана незабелязано от съда.

Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. При определяне на това заместващо обезщетение следва да се вземе предвид обстоятелството, че от процесния деликт на ищеца са причинени телесни

увреждания, които са незначителни, с оглед здравословните му проблеми. Освен това не се доказва, че причинените неимуществени вреди се намират в причинно - следствена връзка с деянието на ответника, за което последния е признат за невиновен в неговото извършване.

Моли се съдът, в условията на алтернативност да счете, че искът с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, следва да бъде уважен частично, като ответникът бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер 1600 лева, представляваща обезщетение за причинени на последния неимуществени вреди. За разликата над така определения размер от 1600 лева до пълния предявен размер от 8000 лева исковата претенция по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД се моли да бъде отхвърлена.

Сочи се, че по обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика - т. 7 от ППВС № 17/1963 г. В константната си практика, а и в създадената по реда на чл. 290 от ГПК задължителна практика, Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т. е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на деликвента) до увреждането като неблагоприятен резултат.

Поради тази причина се оспорва предявеният иск по основанията му и размер, като се счита същия за недължим, неоснователен, недопустим и в условията на алтернативност за частично основателен.

Взема становище по доказателствените искания на ищеца.

Моли съда да отхвърли изцяло предявения иск срещу него, а в условията на алтернативност - частично да го уважи.

Претендират се всички съдебно-деловодни разноси, направени в процеса и за възнаграждение за един адвокат, в каквата връзка е изготвен Договор за правна защита и съдействие, ведно с пълномощно за производството, който се представя.

Направени са доказателствени искания. Към отговора на исковата молба са приложени Договор за правна защита и съдействие, ведно с пълномощно за процесуално представителство.

С определението си по реда на чл. 140 от ГПК от 31.03.2023 г. съдът е дал правна квалификация на предявения иск. Произнесъл се е по доказателствените искания на страните. Указал е на страните разпределението на доказателствената тежест в производството и по предявеният иск по чл. 45

от ЗЗД.

АДВ. В.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме.

АДВ. А.: Нямам възражения по доклада. Да се приеме.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените от ищеца и приложени към исковата молба писмени доказателства.

ПРИЕМА писменото становище на адв. В. с вх. № 9742/25.04.2023 г., депозирано по делото след представянето на писмения отговор на ответника и във връзка с направеното възражение за съпричиняване.

ПРИЕМА и ПРИЛАГА към настоящото дело АНД №1928/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик.

ДОПУСКА до разпит като свидетели на ищцовата страна лицата Й. В. М. и Г. Д. Д. и като свидетел на страната ответник лицето Л. К..

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ ИЗСЛУШВАНЕ НА СМЕ, ИЗГОТВЕНА ОТ ВЕЩОТО ЛИЦЕ Д-Р В. Г.. Констатира, че заключението е представено по делото на 09.05.2023 г. когато е входирано, с вх. № 10896 от същата дата, т.е. заключението е депозирано при неспазен срок по чл. 199 от ГПК. Едноседмичният срок, предвиден в посочената разпоредба, изтича днес, в деня на съдебното заседание, поради което съдът дава възможност на страните да вземат становище във връзка с горната констатация.

АДВ. В.: Не възражявам по неспазения срок

АДВ. А.: Възражяваме за неспазения срок. Освен това, правим и отвод на вещото лице на основание чл. 196 от ГПК, във връзка с чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК. Считаме, че в случая се касае за именно други обстоятелства в т. 7, които пораждат съмнение за неговата безпристрастност. Още повече по представеното наказателно дело е видно, че има съществуващи противоречия с представеното по делото в онова производство комплексна експертиза, както в зъбния статус на ищеца, така и при твърдените наранявания вследствие процесния инцидент. Освен това стана ясно, че д-р Г. провежда и лечение на ищеца и са във финансови взаимоотношения във връзка с тази процедура. В този аспект са нашите възражения. Дори включително т. 5, защото той е участвал и като свидетел по наказателното дело.

АДВ. В.: Считам че възражението е неоснователно. Не може да се прави съпоставка с експертизите по ДП, които не могат да бъдат приети като доказателства по настоящото дело. Вещото лице не е било свидетел по настоящото гражданско дело, в какъвто смисъл е разпоредбата на т. 5.

АДВ. А.: Това не е вярно той беше разпитван по наказателното дело и то може да се провери.

АДВ. В.: Като свидетел, а не като вещо лице. Аз казах, че не е бил по настоящото гражданско дело.

СЪДЪТ, в изпълнение на разпоредбата на чл. 196, ал. 3 от ГПК дава възможност на вещото лице д-р Г. да вземе отношение по изложените твърдения във връзка с искането на ответната страна за отстраняването му

като вещо лице по делото.

ВЕЩОТО ЛИЦЕ Д-Р Г.: Лечението на пациента С. Б. единствено е било когато той ме е потърсил в по-късен срок в кабинета ми по отношение на екстракция на зъба, който е бил разклатен. Това, което съм отразил в първоначалния ми преглед съм екстрахирал зъба. Други лечебни взаимоотношения с лицето не съм имал. Експертизата, която съм изготвил е на база на прегледа, който съм представил на разследващите полицаи по отношение на травмата. Новостите, които съм констатирал в експертизата, от прегледа и съм отразил, че липсват някои зъби, които при първоначалния преглед са съществували, сега ги няма. Това е новото. Другото, датата не можах да спазя, защото потърсих г-н Б. и той ми заяви, че пътува сутрин и вечер и не можеше да се вместим в моето време и се наложи в празничните дни, които бяха безброй да го извикам на преглед в Стоматологична поликлиника и имаше даже мой колега за свидетел. Той може да каже, че не съм го таксувал и финансови взаимоотношения не е имало. Последният преглед е във връзка с експертизата и не съм го таксувал имам и свидетел. Премахването на зъба е на по-късен период когато той ме търси в кабинета ми. По-късен период имам предвид на 22.02.2021 г. той ме потърси в кабинета да взема отношение за изваждането на зъба – горе, втори вляво, който се клатеше, което установих при първоначалния преглед. Това е станало екстракцията на другата година и му назначих антибиотик с цел превенцията, защото той дойде с болки. Това е единственото ми лечение. Никакво друго терапевтично лечение не съм му правил. В по-късен период получих призовка по наказателното дело заедно с мои колеги. По наказателното дело съм бил свидетел и не съм изготвял експертиза. Бяха колегите д-р П. и д-р Р. П. – стоматолог. В експертизата единствено съм отразил, това което съм видял при прегледа, нищо по-различно.

СЪДЪТ, с оглед направеното искане от ответната страна за отстраняване на вещото лице и след като изслуша становищата на двете страна, а така също и вещото лице по изложените от ответната страна твърдения за отстраняването му, счита искането на ответната страна за отстраняване на вещото лице за неоснователно. Счита, че в конкретния случай не са налице посочените от ответната страна предпоставки на разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ГПК. Не се събраха данни за обстоятелства, които да пораждат основателно съмнение в безпристрастието на вещото лице. Освен това д-р Г. не е взел участие като свидетел по настоящото дело, нито пред настоящата съдебна инстанция, нито пред друга съдебна инстанция, още повече, че производството по настоящото дело днес е в първото по делото съдебно заседание. Затова съдът счита, че вещо лице не следва да бъде отстранявано като такова по делото.

За основателно обаче съдът намира направеното от ответната страна възражение за неспазения срок на заключението по чл. 199 от ГПК, поради което същото не следва да бъде изслушвано в днешното съдебно заседание, като на ответната страна се даде възможност да се запознае със заключението и същото да бъде изслушано в следващото съдебно заседание.

По изложените съображения и на основание чл. 196, ал. 4 от ГПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответната страна за отстраняване като вещо лице по делото д-р В. Г..

НЕ ИЗСЛУШВА заключението на вещото лице д-р В. Г. в днешното съдебно заседание, поради представянето му при неспазен срок по чл. 199 от ГПК.

СЪДЪТ освободи вещото лице д-р Г. и той напусна съдебната зала.

СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ РАЗПИТ НА ДОПУСНАТИТЕ СВИДЕТЕЛИ И СНЕМА САМОЛИЧНОСТТА ИМ, КАКТО СЛЕДВА:

Й. В. М. – роден на 05.02.1988 в гр. Пазарджик, живущ в с. Ивайло, българин, български гражданин, женен, неосъждан, без родство със страните, със средно образование, работя като общ работник.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

Свидетелят обеща да говори истината.

СВИД. М.: Познавам С. Б., защото работеше при нас в „Заводски строежи“. Беше фадромист. Другия господин го познавам по физиономия. Към ноември 2020 г. работех в „Заводски строежи“. Станах очевидец на инцидент между двамата. Аз работех в бетонов център и С. даваше фадромата назаден да товари пясък и чакъл – материали за бетон и Ч. идваше от предприятието за дограма – неговия цех. Идваше с кола. Мина и след това се върна. Върна се след 10-15 минути най-много и удари 4-5 туката на С. Б.. Не знам защо го удари. Не знам как стана. Други неща не помня. Когато се върна Ч. беше пеша. С. беше в бетоновия център. Беше долу от фадромата. З. удари С. 4-5 туката по лицето, в устата. Не съм бил толкова близо, за да видя точно. Не знам защо го удари. След това видях С., защото отидох при него. Имаше в устата кръв и каза, че ще отиде в болница. За този инцидент друг съдия ме е разпитвал. Бяхме в другата зала тогава. Не помня как са били облечени. Да не съм гледал как са облечени. Откъде да знам? Не си спомням такива неща. С. си имаше шапка на главата. Друго нищо не мога да кажа. Имаше там още един човек, но той го няма в момента. Той се казва Г., но му забравих фамилията. Той работеше там, но сега не работи. Работеше като общ работник, но отиде в Германия да се лекува. Л. К. не беше там. Аз не съм го виждал. Тукатите станаха в бетоновия център. Нямам какво друго да кажа. Единият дава назад, С. с фадромата дава на заден, Ч. идва оттам и свирка. Аз казах да спре да минава, той мина и отиде на кантара, остави колата и се върна. Пеша се върна. Върна се при бетоновия център. Фадромата беше на същото място. След като остави колата Ч. се върна при бетоновия център. Тия неща станаха при бетоновия център, при фадромата. Това не е различно място. На същото място не се биха, защото фадромата остана там, където трябваше да се товари. Той слезна при нас. С. беше там, а Ч. идваше. Ч. остави колата при кантара и се върна пеша от там. Друго нищо не помня. Чух да бибка някой и спрях фадромата. Показах на Б. да спре с ръцете. Чух бибкане. Аз го чух. Във фадромата може да не е чул човека. Може Л. К. да е бил там, но аз не съм го виждал.

СНЕМА САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ, КАКТО СЛЕДВА:

Г. Д. Д. – роден на 31.12.1995 в гр. Пазарджик, живущ в с. Ивайло,

българин, български гражданин, неженен, неосъждан, без родство със страните, със средно образование, работи като общ работник в строителна фирма.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

Свидетелят обеща да говори истината.

СВИД. Д.: Познавам С. Б., бяхме колеги в „Заводски строежи“. Не познавам З. Ч.. Визуално съм го виждал да минава покрай фирмата с кола. През ноември 2020 г. работех в „Заводски строежи“ и работехме заедно със С.. От колеги бях чул, че С. е ударен, не знам за какво точно е била кавгата, но на обяд, като обядвахме със С., той ми се оплака, че има болки в областта на челюстта, зъбите са му разклатени и изпитва болка при хранене, която продължава седмици, месеци. Оплака ми се на другия ден. По принцип заедно ходим да обядваме. Имаме традиция всеки ден да обядваме заедно. При тези обеди С. не можеше да се храни и ми се оплакваше, че е получил удар. Оплакваше се, че има болки в челюстта, разклатени зъби. Това продължи месеци. С. не ми се е оплаквал, че има проблеми със зъбите, че е страдал от парадонтоза. Знам, че парадонтозата е инфекция на зъбите. Не ми се е оплаквал, че има извадени болни зъби. На другия ден като обядвахме и ми се оплака. Външно му беше отекала устата отпред. Сигурен съм. От удара е нормално да отече. Аз предполагам, че е от удара. Аз на другия ден на обяд го виждам и предишния ден следобеда, разбирам от колегите, че е получил удара и видях, че устата му е отекала цялата /свидетеля посочва устата отпред/. След този случай знам, че два зъба са му паднали седмици след това. Нямам спомен къде са му били зъбите. Само знам, че ми каза, че са му паднали зъби седмици след това. Не мога да конкретизирам колко седмици. Все пак минаха три години оттогава. След този инцидент аз работих в това предприятие около година.

СНЕМА САМОЛИЧНОСТТА НА СВИДЕТЕЛЯ, КАКТО СЛЕДВА:

Л. Н. К. – роден на ***** г. в гр. Пазарджик, живущ в гр. Пазарджик, българин, български гражданин, женен, неосъждан, без родство със страните, с висше образование, работи като управител на бетоновия център на „Заводски строежи“.

Свидетелят предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 от НК.

Свидетелят обеща да говори истината.

СВИД. К.: Познавам и двамата. С. Б. работеше при нас фадромист, а Ч. е наемател на „Заводски строежи“. Знам за инцидент между тях. Аз присъствах на самия инцидент. В предишните си показания съм дал показания, а в момента това което ще кажа се е случило преди три години. Бях в бетоновия център. Имаше един инцидент, който беше станал с мои работници, за който преди това З. ме беше информирал за разлив на течности и в момента, в който търсех обяснение за това кой го е направил от моите работници, С. Б. беше зад мен вдясно, може би на 7-8-9-10 метра, където беше Ч., с който бяхме отишли да ми покаже местонахождението на това, което се беше случило от моите работници. Те бяха от задната ми страна, не ги виждах. Говорех с хората, които бяха при мен – Й. М. и Ц. Г., който е оператор на бетоновия център и в един момент чух реплика, която не мога да

цитирам на 100 %, но беше „ти какво сега, ще ме удряш ли?“ и в този момент се обърнах към тях и видях С. Б., който тръгна към З. и З. го удари. След което застанах между тях двамата и бутнах З. настрани. Освен Й. М. и Ц. Г. аз лично не си спомням друг да е присъствал. В базата може да е имало много хора, но не може да имат поглед на инцидента. Това се намира в близост до бункерите за разтоварване и товарене на инертни материали и самият фургон, в който се извършва управлението на бетоновия център. Точно там, където се случи, нашата фадрома винаги стои там, защото зарежда. Другата кола е била на З. Ч.. Не си спомням къде беше колата на Ч.. Тъй като базата е така структурирана. В този момент имаше само един път до помещенията, които ползва Ч. и минава през мястото където се зарежда бетоновия център. Това е голяма площадка, през която минава и пътя за складовете, които Ч. ползва. Аз не съм присъствал на засичането на колите, че нашата фадрома му е препречила пътя когато той е минавал. Това се е случило на бетоновия център на пътя, по който той е минавал. На 10-15 метра от мястото, на което водехме този разговор. Ние сме били на пътя. Мястото, на което е бил удара, който получи С. Б. от З. Ч. и мястото на инцидента, разстоянието е съвсем малко 2, 3, 4 метра от предполагаемото място на засичане, което се е получило. Реплика, изказване от Б. след този инцидент когато ги разбраних, имаше нещо, но наистина честно казано не си спомням. Човекът каза, че ще си оправи зъбите и отиде на съдебен лекар, но точно какво каза не си спомням. Минали са три години. Репликата, която ме накара да се обърна я каза г-н Б., той каза „ти сега какво, ще ме удряш ли?“ и в момента в който се обърнах Ч. го удари. Репликата беше ясна и отчетлива и в този момента се обърнах и видях, че той тръгна към него и З. го удари. Г-н Ч. дойде при мен за разлята течност. Тази течност не засяга С. Б.. Това нещо са го направили други работници – шофьори на бетоновози. Г-н Ч. дойде при мен конкретно в деня с оплакване, че има разлята течност по пътя, по който той минава. Не е имало в този ден такова оплакване за препречване на пътя от фадромата. Това оплакване е било в друг ден. Всичко това, цялата ситуация, приключи за 2, 3, 5 минути.

АДВ. А.: Имам искане да бъдат поставени в очна ставка със свидетеля М., който твърди, че К. не е присъствал там.

СВИД. К.: Аз в този момент имах разговор с оператора на бетоновия център Ц. Г. и с Й. М.. Аз съм застанал срещу тях и ги гледам, така както съм застанал срещу Вас и питам защо е разлята тази течност. Каквото и друго да забравя, това не мога да го забравя.

АДВ. В.: Предоставям на съда.

СЪДЪТ по искането на пълномощника на ответника счита, че свидетелите Л. К. и Й. М. ще следва да бъдат поставени в очна ставка за изясняване на обстоятелствата относно присъствието на двамата свидетели на мястото на инцидента и това разговаряли ли са непосредствено преди инцидента свидетеля Й. М. и Л. К., както и относно броя на видяните от всеки от свидетелите удари, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ПОСТАВЯ свидетелите Л. К. и Й. М. в очна ставка за изясняване на горните обстоятелства.

СВИД. М.: Познаваме се.

СВИД. К.: Познаваме се.

СВИД. М.: Той ми беше шеф. Сега не работя там, но работя на друго място в същото предприятие. Отношенията ни са добри.

СВИД. К.: Отношенията ни са добри.

СВИД. М.: К. може да е бил на мястото на инцидента, но аз не съм го видял. Непосредствено преди инцидента не помня с К. да сме разговаряли. Видях 4-5 удара З. да удря С..

СВИД. К.: Мога да покажа буквално. Аз седях така. Ц. Г. седеше при мен. Й. М. беше от другата ми страна и аз задавах въпроси от сорта - кой направи това и кой направи онова. Това е във връзка с разлива. В момента, в който им говоря от дясната ми страна отзад чувам „ти какво сега, ще ме удриш ли?“ и аз се обръщам и виждам г-н Б. който тръгва към Ч., Ч. замахна и го удари и в този момент бях направил достатъчно крачки да застана между двамата. Избутах Ч. и застанах пред него. Г-н Б. остана на мястото, на което беше преди инцидента.

СВИД. М.: Може да е бил там, но аз не съм го видял. Аз бях на 10 метра. Аз не съм бил точно там. Аз казвам истината.

СВИД. К.: Аз казвам истината.

СЪДЪТ освободи свидетеля М..

АДВ. В.: Имам въпроси към свидетеля К..

СВИД. К.: Период от време е имало когато Ч. ми е бил работодател два, три месеца през 2012, 2013 г. Разделихме се съвсем нормално. Аз напуснах фирмата и започнах работа в Пловдив.

АДВ. А.: Държим на втория ни допуснат свидетел. Ще разпитаме човек, който работи във фирмата, където работят те, във връзка с този инцидент. Той е разпитван по наказателното дело, който също е свидетел очевиден на това, което се е случило, но в момента нямам протокол от наказателното дело и не мога да кажа как се казва. В следващото съдебно заседание ще представя заверени преписи от протокола от наказателното дело. След като наказателното дело е тук значи няма да има никакъв проблем.

АДВ. В.: Поискали сме четирима свидетели, Вие сте ни допуснали двама. Във връзка с уточняване обстоятелствата за причинените неимуществени вреди, моля да допуснете още един свидетел, който своевременно е поискан с исковата молба. Това е дъщерята на ищеца.

АДВ. А.: Не се противопоставям.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Дъщеря ми се казва Ц. С. Б.

СЪДЪТ счита, че искането на ищцовата страна за разпит на още един техен свидетел за посочените от адв. В. обстоятелства ще следва да се уважи. Искането е направено своевременно, още с исковата молба, относимо и допустимо е. С оглед разпитаните днес свидетели се налага изясняване на посочените от адв. В. обстоятелства.

Ще следва да се даде възможност на ответната страна да доведе в следващото съдебно заседание още един свидетел, който им е допуснат с

определението по чл. 140 от ГПК, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПУСКА до разпит като свидетел по делото дъщерята на ищеца, а именно Ц. С. Б. при режим на довеждане

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на ответната страна да доведе в следващото съдебно заседание допуснатия им до разпит втори свидетел.

За разпит на двамата свидетели и за изслушване заключението на СМЕ,
СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 04.07.2023

АДВ. В.: Аз не мога, отсъствам тази седмица.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 27.06.2023 г. от 14:00 часа, за която дата и час страните уведомени от днес.

Свидетелите при довеждане.

ДА СЕ ПРИЗОВЕ вещото лице д-р Г..

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 12:18 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____